

med Politik at gøre; og jeg hørte ikke én Gang i Danmark anført, at Hjemmets Sphære er adskilt fra Politikens, og at Kvinderne udelukkende tilhører den ene og Mændene udelukkende den anden. Tværtimod, Forbindelsen mellem de to er almindelig anerkendt, og Kvindernes Mening bliver ikke alene omhyggelig taget i Betragtning, men med Overlæg æsket, naar Lovgivning angaaende Hjemmet er under Debat. I Løbet af de sidste faa Aar har »Dansk Kvindesamfund« opnaaet Forbedring af de gamle Love og udvirket nye med Hensyn til Kvindernes Stilling i Staten.

Interessant var det at lægge Mærke til den Forbauselse — næsten Foragt — hvormed danske Valgretskvinder tilbageviste den Tanke, at dens Kravs Retfærdighed paa nogen Maade kunde svækkes af den Kendsgerning, at de allerede har nogen Indflydelse paa Lovgivningen. De føler ligesaa stærkt som nogen engelsk Valgretskvinde, at indirekte Indflydelse af den Slags er en uværdig Erstatning for Borgerskabets fulde Rettigheder, og at Besiddelsen af Valgretten er nødvendig for Kvindens fulde Udvikling i enhver Retning.

Jeg fandt Kvinderne i Danmark meget forhaabningsfulde angaaende deres politiske Valgret, selv om de ikke ventede at faa den straks. Før Spørgsmaalet om Forsvarssagen er løst — man antager, at det vil optage Rigsdagen for Resten af dette Aar — siges der, kan man ikke tage fat paa Behandlingen af Stemmeret for Kvinder. Vi har naturligvis hørt den Slags Historier herovre altfor ofte til at vi ikke skulde være mistænksomme; og jeg sporede en anden Fare i den Tilbøjelighed, som nogle danske Valgretskvinder havde til at lægge altfor stor Vægt paa Nødvendigheden af, at Kvinderne først beviser deres kommunale Dygtighed (de fik kommunal Valgret sidste Aar og skal gøre Brug af den i næste Maaned) — en Fejltagelse, som vi gjorde efter 1884.

En anden Hindring som møder dem, er den, at Forfatningen af 1849 maa forandres, for at Kvindestemmeretten kan blive indført. Jeg maa antage, fra hvad jeg saa og hørte, mens

jeg var i deres Land, at Kvinderne i Danmark ikke vil komme til at lide saadan, som de engelske Kvinder har gjort det og endnu gør det, for deres politiske Friheds Skyld. Men Regeringerne ligner meget hverandre i alle Lande, og jeg saa intet som kunde tyde paa, at Regeringen i Danmark vil indrømme Kvinderne det aller mindste, som de ikke paa det ihærdigste har arbejdet for.

Det er meget opmuntrende at se den store Beundring, som danske Kvinder og ogsaa danske Mænd har for de modige engelske Kvinder, der endogsaa gaar i Fængsel for deres Sag. Jeg blev mere end en Gang forsikret om, at vor Sejr vil ogsaa betyde en Sejr for dem, ligesom alene Beretningerne om vor Kamp har været nok til at puste nyt Liv i deres Agitation. Men det vanskeligste Punkt jeg havde at bekæmpe, var alles Forbavselse lige fra Rigsdagsmedlemmernes til den mindst politiskinteresserede over de Englændere, som med Sindsro kan se paa, at Kvinder smides ud af Møderne og kastes i Fængsel. Det er sørgeligt at være Englænderinde i Udlandet i disse Tider og at maatte finde sig i Kritik over ens mandlige Landsmænd. Da jeg rejste til Danmark, var mit inderlige Ønske at opnaa Stemmeret for de engelske Kvinders Skyld; men da jeg kom tilbage, ønskede jeg det mere end nogensinde før — for de engelske Mænds Skyld.

(Oversat af T. B.)

Ovenstaaende er en noget forkortet Gengivelse af en Artikel, der findes i »Votes for women« for 4. Februar.

Fra Norge.

Fra midten af denne maaned*) vil der her i Kristiania sættes igang en række forelæsninger i samfundslære og politik, særlig beregnet paa stemmeberettigede kvinder, men med adgang ogsaa for andre kvinder og mænd. Forelæsningerne vil omfatte 3 serier: 1) Norges statsforfatning og for-